

■ Enligt recensenten är scenutrymmet på Oblivias föreställning *Light & Easy* till och med lite för ljusst. På bilden Anna-Majja Terävä, Timo Fredriksson och Annika Tudeer. FOTO: SAARA AUTERE

Sorgearbete i klart dagsljus

En briljant formulering och dagsljus ramade in Oblivias föreställning *Light and Easy* på Hangö Teaterträff.

PERFORMANCE

Oblivia: *Light and Easy*

Skådespelare: Timo Fredriksson, Anna-Majja Terävä, Annika Tudeer. Kostymdesign: Tüa Helve. Ljusdesign: Meri Ekola.

Hangö Teaterträff 9.6

Ett problem med att anpassa en föreställning till en festivaltidtabell i motsats till ett mer konventionellt schema med upprepade föreställningar är att stämningen som ramar in verket är så annorlunda under olika tider på dygnet. Att jag ser Oblivias *Light & Easy* klockan 12 på en söndag förmiddag känns inte som att göra detta expressiva, non-verbala dansverk full rättvisa.

Verket är ett terapeutiskt sorgearbete till minne av gruppens plötsligt bortgångna stiftande medlem **Anna Krzystek**. Det är nästan helt non-verbalt, men den enskilda replik eller strof som sätter tonen innehåller en formulering som är lågmält poetiskt briljant i all sin enkelhet: "*Hanging my sorrows out to dry on a timeline*" (ungefär: "hänger ut mina sorger för att torka på en tidslinje").

Hur beskriver man bättre den motsägelsefulla, samtidigt tröstande och potentiellt destruktiva, roll som sociala medier spelar i den moderna sorgprocessen?

Annars består föreställningen främst av dans och rörelse, som alltså gör ett lite ovant och udda intryck i det nästan bländande klara dagsljuset som letar sig in i lokalen genom varje springa. Samtidigt känns det på ett personligt plan underligt passande: jag förknippar också mina

egna upplevelser och minnen av sorgearbete, som till exempel närståendes begravningar, med klart solljus och/eller grönskande sommarprakt.

Men ur en estetisk synvinkel fungerar dans och fysisk rörelse ändå bäst inramat av dunkel och skuggspel. Nu blir det knepigt att få till en stimulerande atmosfär trots att de tre dansarna på scenen visst utstrålar en egenartad karisma och en uppenbar koncentration och hängivenhet.

Trots problemen med inramningen lyckas Oblivia ändå skapa en upplevelse som lämnar spår i en, envetna funderingar om vad det innebär att sörja men ändå gå vidare, och skapa sin personliga imperfekta mänskliga performans där den enda roll som hålls beständig från första till sista akten är ens egen.

OTTO EKMAN